

Merlin

๘

บทนำ Bloody Valentine

ตุ้มมมมมมมมม~!!!

ตุ้มมมมมมมมมมมมม~!!!

เสียงอะไรบางอย่างร่วงหล่นจากเรือสำราญสุดหรูที่กำลังล่องอยู่
กลางทะเลทางใต้ ลมเริ่มกรรโชกโหมคลื่นสาดซัดชวนให้บรรยากาศส่อ
เค้าลางความหายนะ

ครีนนน...

ท้องฟ้ายามราตรีแปรเปลี่ยนเป็นสีดำมืดมิด จากดวงจันทร์เต็มดวง
ที่เคยส่องสว่างในยามนี้กลับถูกเมฆมาบดบังเมื่อพายุตั้งเค้าพาฝนฟ้าคะนอง
ปกคลุมรอบบริเวณ และมันคงจะไม่น่าฮือฮาไปกว่านี้หากว่าเบื้องบน
จะไม่มีสายฟ้าแลบแปลบปลาบพุ่งลงมายังจุดที่มีอะไรร่วงหล่นลงน้ำไปด้วย
ในทันใด

บึ้มมมมมมมมมมมมม!!!

เอฟเฟกต์เล็กน้อยพอให้บรรยากาศดูรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เอาละ อย่า

มันแต่เล่าถึงเหตุการณ์ด้านบนเลย พักมันไว้ก่อน ตอนนี้กำลังเกิดศึกย่อยๆ ที่ยังคงต่อเนื่องจากบนเรือมาถึงในน้ำ

บุงๆ บุงๆ
"ฮึ้ย!"

ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ 'บางอย่าง' ที่ตกจากเรือมาคือหญิงสาวในชุดราตรีสีแดงสะดุดตาให้ความรู้สึกราวกับเธอคือกุหลาบแสนสวยกับชายหนุ่มร่างกายสูงกำยำในชุดสูทสีดำหลุดลุ่ยคนหนึ่ง เจ้าของโบหน้าหล่อเข้มคมคายแต่มีนัยน์ตาวาววับอย่างกับมีดกำลังถลึงสายตาราวกับต้องการเดือนเนื้อหญิงสาวตรงหน้าให้รู้ว่าเขาโกรธจนระงับอารมณ์ไม่ไหว จากสาเหตุที่ทำให้ต้องถูกลากลงมาเปียกด้วยก้อนอย่างไม่กลัวตาย

แต่มีหรือที่เธอจะยอมให้เขาเชือดเธอร่างๆ แน่นนอนว่าหญิงสาวพยายามกลั้นหายใจไปพร้อมกับสำลักน้ำฮึ้มฮึ้มใส่อีกฝ่าย ส่วนมือเล็กๆ ก็เอาเล็บแหลมจิก (เน้นว่าจิก ไม่ได้จิ้ม ความรุนแรงมันต่างกันเยอะ) เข้าไปที่นัยน์ตาสีเขียวมรกตที่จ้องเอาอย่างจะกินเลือดกินเนื้อนั้นเพื่อให้เขายอมปล่อยมือออกจากลำคอขาวเรียวยาวหงของเธอสะ!

"อ้ากกก!"

บุงๆ บุงๆ

คราวนี้เป็นเขาที่ผละถอยไปสำลักน้ำบ้างพร้อมกับเธอที่นอกจากประทุษร้ายลูกตาไม่พอ ยังว่ายทวนน้ำขึ้นไปแล้วแกว่งเท้าเตะสันเข็มสูงหกนิ้วสีแดงยันหน้าผากเขาให้เสียหลักจมใต้น้ำไปเลยก่อนจาก

"ฮึ้ม!!!"

เสียงคำรามของเขาดังแข่งกับเสียงคลื่น ระหว่างที่เธอกำลังว่ายน้ำเพื่อหนีเอาชีวิตรอดจากคู่กรณี คลื่นใต้น้ำก็พาให้ร่างกายของเธอเริ่มถูกดูดลงไปอีกครั้ง เหมือนยิ่งว่ายขึ้นกลับยิ่งถูกกระแสน้ำพัดวนให้ตกลงไปราวกับมีแรงดึงดูดลึกลับ แต่นั่นไม่ค่อยน่าตระหนกตกใจเท่ามือแข็งๆ ที่ว่ายตามมาคว้าข้อเท้าเรียวยาวของเธอไว้ได้

หมับ!

เฮือก!!

เธอคล้ายจะหมดแรงกลั้นหายใจหากว่าจะต้องต่อสู้กับคิงคองบัวพลัง
อย่างเขานานมากเกินไปกว่านี้ แค่อดีตก็สู้พัดกันได้นานเกินสามนาทีนี้มัน
ก็เหน็ดเหนื่อยจะแย่แล้ว!

10

"แค่กๆๆ"

ทันทีที่ถูกจับได้และโดนรวบตัวไว้จนดินไม่หลุดทำให้เธอกลายเป็น
ฝ้ายตกเป็นรอง เส้นผมบลอนด์ทองยาวสยายอยู่ใต้น้ำล้อมกรอบใบหน้า
เรียกรูปไข่ นัยน์ตากลมโตสีฟ้าสดใสของเธอเบิกกว้างจ้องมองดวงตาคมกริบ
ของคนที่จับเธอไว้อย่างโมโหเพราะเธอกำลังจะทนกลั้นหายใจไม่ไหวแล้ว

"อือก! แค่กๆ"

เหมือนอีกฝ่ายจะรู้ว่าเธออึดได้ไม่เท่าเขาเลยจงใจล็อกตัวเธอไว้ให้ขาด
อากาศหายใจได้น้ำเล่นนี้แหละ การทรมานคนตรงหน้าให้ดินพลา้นต่อหน้า
ต่อตามันก็ได้สรรพสิทธิ์ไปอีกแบบ ยิ่งคิดเขายิ่งแสบเยี้ยมร้ายเพิ่มระดับความ
ย่ำมใจหนักเข้าไปอีก

ตุ๊บๆ!!

มีอบางทั้งตะกุกทั้งทุบแต่ไม่มีวิธีแหวว่าจะหลุดพ้นจากพันธนาการของ
เขาที่จงใจเล่นงานเธอให้ถึงที่สุด กระทั่งเธอลำลึกน้ำจันทน์หรือตาฉายพนฟอง
อากาศใสน้ำเขาเหมือนทอส่งออกซิเจนในตุ๊บลาแตกนั้นแหละ เขาถึงได้
พอใจ

"แค่กๆ..."

เธอไอโซลกจนหายใจเอาน้ำเข้าไปเต็มๆ และตอนนั้นนี่เองที่เธอรู้สึก
เหมือนตัวเองกำลังจะตาย

"...แค่ก"

ถึงจะรำร้องยังไงก็ไร้ประโยชน์เพราะเธอเริ่มรู้สึกเหมือนสติจะดับวูบ
ไปแล้วจริงๆ แต่ก่อนหน้าที่จะทนได้สาปแช่งคนที่จ้องจะทำให้เธอจม
น้ำตายกลับมีแสงสว่างพุ่งมาจากด้านบนอีกระลอก

บึ่มมมมมม!

"อืากกกกกก!"

จุดหมายของลำแสงตกกระทบโดนกลางศีรษะของชายหนุ่มคู่อาฆาต

เข้าอย่างจังจนเขาเกิดอาการเหมือนถูกช็อตและสลบไปต่อหน้าต่อตา ร่าง
สูงใหญ่ของเขาคลายแรงรัดออกเพราะซิงหมดสติไปก่อนแล้วอย่างที่เธอก็
ก็ไม่ทันตั้งตัว

แต่ตอนนี้ถึงเธอจะมีสติคืนมาแค่ไหนก็ฝืนแรงกระแสน้ำไม่ได้ สติที่
มีอยู่น้อยนิดจึงดับวูบตามชายหนุ่มไปอีกคน เงาร่างของคนทั้งคู่จึงค่อยๆ
จมลงไปอย่างช้าๆ...

...

.....

ตายแล้ว นี่เธอคงตายแล้วอย่างนั้นสินะ...

เสียงหนึ่งในสติของตัวเองพร่ำบอกเพราะตอนนี้เธอมองไม่เห็นอะไร
เลย รอบกายมีมิติมืดไปหมดจนนึกว่าตัวเองกำลังอยู่ในหลุมดำ

'ก็เกือบๆ นะนะ'

เสียงแปลกแยกที่เธอแน่ใจว่าไม่เคยได้ยินมาก่อนดังขึ้น ความรู้สึก
ขบขันในน้ำเสียงนั้นทำให้เธอยิ่งงุนงง

'เธอตายเพราะถูกผู้ชายที่ถูกฟ้าผ่าตายทำให้เธอต้องจมน้ำตาย
ช่างตลกจริงๆ ว่ามั๊ย'

ช่างเป็นประโยคที่ซับซ้อนจนต้องถอดรูปเวิร์บกริยากรรมกันให้ปวดหัว
เลยทีเดียว แต่มันตลกตรงไหนกัน เหตุผลการตายนี้ดูบาทว่าไม่สมศักดิ์ศรี
ของหญิงสาวอย่างเธอเลย ให้ตายเถอะ!

'แต่มันน่าขำดีนี่นา นานแล้วที่ไม่เจอคู่วรคูกรรมพากันตายได้น่า
สังเวชใจปานนี้'

ตกลงนั่นหวังดีหรืออะไรกันแน่ ชีวิตนี้คนอย่างเธอไม่เคยถูกใครใช้
คำว่าสังเวชใส่เลยรับไม่ได้เล็กน้อยเมื่อได้ยิน

เธอเริ่มโต้ตอบได้ไวขึ้นตามประสาผู้หญิงไอคิวสูง และเริ่มจะเข้าใจ
แล้วว่าเสียงนั้นคุยกับเธอด้วยอาการหยอกล้อเธออย่างกับคนว่างงาน
นำแปลกที่เสียงนั้นก็ดูจะชอบเธอมากเอาการอยู่ถึงได้คุยเหมือนชอบอก
ชอบใจกันเสียขนาดนี้

'สาวน้อยช่างฉลาดจริงๆ...เห็นแก่ที่เธอถูกใจฉันมากกว่าอีกคน งวดนี้

//

12

ฉันจะให้เธอได้เป็นต่อผู้ชายคนนั้นจะดีมั๊ยนะ'

เสียงนั้นกึ่งถามกึ่งขื่น และมันทำให้เธอชักสงสัยว่าเธอกำลังคุยกับ
วิญญาณผีซีกอหรือผีทะเลอะไรเทือกนั้นอยู่หรือเปล่า ในใจเธอมีความ
สงสัยประดังประเดเข้ามาเหมือนคนลับสนจับต้นชนปลายไม่ถูก

'ฉันมีประโยชน์ต่อเธอมากกว่าพวกวิญญาณนั้นเยอะน่า การทำให้
คนตายแล้วฟื้นไปมีชีวิตนี่งานอดิเรกของฉันเลยนะ'

...ตายแล้วฟื้นเนี่ยนะ... ได้ยินแล้วถึงกับตื่นเต้นนิดๆ แต่จะให้เชื่อ
เลยคงทำใจยาก เธอยังไม่มั่นใจเลยว่ากำลังคุยอยู่กับตัวอะไร

'ไม่ต้องรู้หรือกว่าฉันเป็นตัวอะไร แค่ทำให้เธอได้กลับไปมีชีวิตใหม่
อีกครั้งก็พอแล้วนะ'

ฟังดูแล้วเหมือนหนูทดลองยาหรือเวทมนตร์อะไรทำนองนั้นหรือเปล่า
เนี่ย เธอระแวงสงสัยจนอีกฝ่ายอดหัวเราะหึๆ มาตามกระแสเสียงไม่ได้

'คล้ายๆ กัน แต่แค่เธอจะต้องได้รับอะไรสนุกๆ ติดไม้ติดมือกลับไป
ด้วยเมื่อมีชีวิตใหม่'

...นั่นไง ว่าแล้วของฟรีไม่มีในโลก

'แต่เพราะฉันชอบเธอมากกว่า ดังนั้นเธอจะเป็นต่อผู้ชายคนนั้นอยู่
เล็กน้อย หึๆ'

เพราะเธอสวยละสีถึงได้ให้อภิลิขณ์เธอมากกว่าอีกฝ่าย แต่คิดก็รู้สึก
ภูมิใจในหนังหน้าของตัวเองขึ้นมาซะจริงจังจริง

'สวยหรือช่วยเดียวได้รู้กัน หึๆ'

ตะกี้เธอได้ยินไม่ถนัด อะไรช่วยๆ อย่าทำให้หลงได้มั๊ย แค่ได้ยินเสียง
จากชอกหลืบที่หาที่มาไม่ได้นี่ก็ขนลุกจะแยะอยู่แล้วนะ

'เอาเถอะ อย่าเพิ่งตกใจไป ยังไงต่อจากนี้ไปเธอคงได้คาดไม่ถึง
กว่านี้แน่ อย่างน้อยก็ต้องไปผจญกรรมกับผู้ชายคนนั้นอีกหลายยก'

เธออยากบอกว่าถ้าให้เธอฟื้นแล้วจะให้หมอนั้นฟื้นด้วยทำไม โอกาส
ขจัดวายุร้ายมันง่ายง่าย ที่ไหน กับหมอนั้นตายแล้วตายเลยก็ได้ ขึ้นพื้นมา
ก็แย่ (สำหรับเธอ) นะสิ

'นี่คือข้อตกลงระหว่างเราสองคนที่ทำลับหลังเขาเชียวนะ เธอเนี่ย

โชคดีจังที่ถูกใจฉัน เพราะกับคนที่ไม่ถูกใจนั้นคงต้องชวยหนักหน่อยนะ งานนี้'

โชคดีแล้วยังต้องชวยอยู่มัย นีแหละที่อยากรู้ที่สุด...จะให้เธอกลับไปมีชีวิตใหม่ด้วยเงื่อนไขอะไรกัน เธออยากรู้จนอดใจไม่ไหวแล้วเนี่ย

'ง่ายมาก ชีวิตใหม่ครั้งนี้เธอจะเป็นตัวเสริมคำสาปให้ผู้ชายอีกคนเมื่อฟื้นขึ้น'

ตัวเสริม? แสดงว่าเธอก็ยังชวยอยู่ดีสินะ (แอบปาดเหงื่อเบาๆ)

คำสาป...เป็นคำที่ฟังดูหนาวเยือกอย่างประหลาดแต่ฟังจากน้ำเสียง 'คนจะให้' แล้วมันดูเหมือนกำลังจะเกิดเรื่องสนุกๆยังไงยังงั้น

'เธอกับเขาจะได้คำสาปเลือดไปแบบคู่กัน'

...คู่กัน?

'แนวคู่หูดูไฉ่ยังงั้นละ แต่เธอจะมีอำนาจเหนือเขาตรงที่เมื่อเธอได้รับบาดเจ็บ เขาจะเป็นคนรับความเจ็บนั้นแทนทั้งหมด แต่ถ้าเขาบาดเจ็บ มันจะไม่ส่งผลอะไรถึงเธอ เป็นไง สะดวกสบายดีมัยกับการเจ็บตัวใดๆ ก็แล้วแต่ แต่ไม่ต้องเจ็บเอง อ้อ ส่วนผลกระทบอื่นๆ อาจจะมาเป็นกรณีศึกษาเป็นงวดยๆ ไป'

...แน่ใจนะว่าท่อนท้ายนั้นพูดออกมาด้วยความรับผิดชอบแล้ว!?

แต่ถึงอย่างนั้นแค่นี้ก็ภาพตามเธอก็รู้สึกสะใจขึ้นมาแล้วสิ นีสินะที่ว่าเธอจะได้เป็นต่อเพราะเสียงลึกลับชอบเธอ พอดคิดได้อย่างนั้นเลยพยายามมองข้ามความไม่เสถียรของคำสาปไป

'อาจจะไม่ราบรื่นอย่างนั้นม้าง~'

เสียงนั้นเอ่ยสูงเหมือนบรกกความสะใจของเธอไว้ก่อน จากนั้นก็บอกให้เธอได้ตระหนักในวินาทีที่เธออยากจะทำอะไรก็เปลี่ยนเป็นตายแล้วตายเลยดีกว่าต้องเอาคำสาปนี้ไปด้วย

'เพราะฤทธิ์แห่งคำสาปที่ผูกติดกันไว้นั้นหมายถึงผูกติดจิตวิญญาณของคนทั้งคู่ ถึงแม้ถ้าเขาบาดเจ็บจะไม่ส่งผลกับเธอเหมือนเวลาที่เธอบาดเจ็บจะส่งผลต่อเขา แต่เพราะฉันอยากดูเรื่องสนุกนานๆ เธอเลยกระหึ่มยิ้ม่องแบบนั้นไม่ได้ซะทีเดียวหรอกนะ'

พอได้ยินอย่างนี้ หัวคิวพลันกระตุกทันควัน รอยยิ้มหุบทันใด ยังจะเล่นตลกอะไรกับเธออีกเนีย

14

'เนื่องจากฤทธิ์คำสาปส่งผลให้เธอได้เปรียบเรื่องความเจ็บมากเกินไป ฉันทเลยกลัวว่าเธอจะทิ้งให้เขาช่วยฝ่ายเดียวจนไม่ยอมเหลือียวแลนะสิ'

น้ำเสียงเคร่งขรึมทำให้จิตใจของเธอเต้นรัวคล้ายกับสังหรณ์ใจถึงความชวยขั้นสูงสุดขึ้นมาตงิดๆ

'การผูกตติจึงหมายถึงว่าถ้าต้นขั้วคำสาปไขคร้ายถึงขั้นตายอีกรอบ ตัวเสริมอย่างเธอก็ไม่รอดด้วยเหมือนกันยังงิละ แบบนี้ถึงจะรับประกันได้ว่าเธอจะไม่ปล่อยให้เขาตายง่ายๆ และฉันก็จะได้เฝ้ามองความหรรษาได้อย่างสบายใจ'

นี่คือความหรรษาเธอะ ช่างคิดได้นะ!!

ทำเสียงปลดปลงได้ชัดกับประโยคที่พ่นออกมาจริงๆ เลย คำสาปบ้ำบอพรคนี้ก็คิดได้นะ แคได้ฟังก็ชวนเส้นเลือดในสมองแตก อยากริงตายก่อนอีกรอบแล้ว

'ตั้งนั้นถ้าเกิดสถานการณ์เสียเลือดเสียเนื้อก็ช่วยกันให้รอดละ จำไว้ให้ตีว่าคำสาปนี้คือพันธนาการที่ส่งผลเชื่อมโยงถึงกัน ดังนั้นอยากจะจัดการชีวิตที่เหลือนี้้อย่างไรก็จงคิดไตร่ตรองให้ดี'

สรุปแล้วนี่คือคำสาปที่ไร้ความรับผิดชอบสิ้นดีเลย ขอบอก!

เธอร้องในใจแต่ไม่ทันที่จะได้ไวยวายเป็นมากกว่านี้ แรงจุดกระชากก็พาให้ทุกสิ่งถูกตัดขาดจากกันอย่างฉับพลัน เหลือไว้เพียงเสียงแผ่วบางเบาหัวเราะชอบใจในความมิด

'หึๆ...'

ก่อนที่ทั้งสองร่างจะถูกปกคลุมด้วยกลิ่นอายแห่งความตายและคำสาป...ที่ข้อมือของชายหนุ่มซึ่งสวมนาฬิกาอยู่คู่ค่อยๆ ถูกรอยหนามแหลมแห่งคำสาปพันรอบทับซ้อนจนกลายเป็นโซ่ตรวนของพันธนาการที่เพิ่งเริ่มต้น...เวลาที่หน้าปัดนาฬิกาบอกไว้เมื่อเข็มวินาทีได้หยุดเดินไปแล้ว...

มันคือฤกษ์งามยามดีที่คำสาปนี้จะสำแดงผลให้สมดังประสงค์

ศูนย์นาฬิกา...

เวลาที่หยุดชะงักในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พอดิบพอดี...

เสียงลึกลับฟังดูเลื่อนราว แต่บางครั้งอาจจะฝังลึกอยู่ในความทรงจำ
ขุนมัวเพื่อให้ต้องค้นหาคำตอบแห่งคำสาปนี้

เธอยังคงรู้อะไรในใจว่าไม่อยากได้คำสาปนี้ อยากแก้คำสาปคู่เวรคู่กรรม
นี้ซะเดี๋ยวนี้เลย!

'วิธีแก้คำสาปนี้น่ายางมาก เพียงแค่...'

1

เรามันแค่ปรีภักษ์

ซ่า...

.....

ซ่า...

สัมผัสเปียกชุ่มที่ปลายขาส่งผลให้ประสาทรู้เริ่มกลับคืนมา ฉันทื่น
แล้วแต่ว่าต้องรวบรวมแรงอยู่หลายนาทีกว่าจะขยับเปลือกตาหนักอึ้งขึ้น
มองภาพเบื้องหน้า

สิ่งแรกที่เห็นคือกรวดหินและเส้นขอบฟ้าสุดลูกหูลูกตา...

...ฉันทยกมือซ้ายขึ้นมาเพื่อจะขยี้ตามองภาพให้ชัดๆ อีกครั้ง แต่ว่า
กลับมีบางอย่างผิดปกติ

มือใคร...

เฮ้อก!

ฉันทะดุ้งพร้อมกับจ้องมองมือปริศนาที่จับมือฉันไว้แบบประสานนิ้ว
ล็อกกันจนแกะไม่หลุด ก่อนจะไล่เลือนลงไปเรื่อยๆ ท่อนแขนที่เต็มไปด้วย
มัดกล้ามเนื้อได้เสื่อเซ็ดสีขาเริ่มคุ่นมากขึ้น =* =;

ขว๊บบ!

ฉันท้มมองเบาะรองรับร่างกายตัวเองที่ถูกกดถ่ายไว้ด้วยอาการปาก
พะงาบ แผงกระดูกหลุดจนเกือบหมดเผยให้เห็นกล้ามเนื้อและซิกซ์แพ็คส์
สวยงามแข็งแรง แอวดอดจนถึง...

พอๆ อย่ยามองต่ำมากไปกว่านั้น =*/// แค่นี้ก็น้ำร้อนผ่าวจะแย แล้ว ฉันรีบดึงสายตากลับสู่จุดเดิมด้วยอาการมีระคนเช่นเดียวกับสิ่งที่นอนทับอยู่

16

พี่ๆๆ

ฉันรีบตะเกียกตะกายลงนอนพาดตัวเองลงจากร่างกายของผู้ชายที่กั๊มาแผ่หลาให้ฉันนึกว่าเป็นพุกนอนแทนเตียงทันที แต่มือที่เขาจับไว้กลับกะไม่ออกจนฉันต้องขมวดคิ้ว สิ่งที่ทำให้ฉันสะดุดตาคือบางอย่างที่แปลกปลอมบนข้อมือข้างซ้ายของฉันกับข้อมือข้างขวาของเขาที่จับกันไว้

"...นี่มันรอยอะไรเนี่ย"

ฉันเพ่งมองรอยที่ว่ำนั้นด้วยอาการตงิดในใจ เส้นที่วงรอบข้อมือของเราทั้งคู่มันคล้ายรอยสักที่เชื่อมต่อกันราวกับถูกใส่กุญแจข้อมือเมื่อเราต้องจับมือกันและกันอยู่แบบนี้ รอยนั้นเป็นเส้นสีดำที่มีหนามแหลมคล้ายหนามกุหลาบพันรอบข้อมือ ฉันแน่ใจว่าตัวเองไม่เคยสักรอยอะไรบนร่างกายแม้แต่รอยเดียว แต่...

ท่ามกลางความสงสัยที่คิดไม่ตก จู่ๆ เสียงลึกลับก็ดังก้องในสมองราวกับต้องการตอกย้ำความจริงให้ฉันรู้ตัวว่าสิ่งที่ติดค้างอยู่ในห้วงความทรงจำมันไม่ใช่แค่ความฝัน

...

.....

'เธอกับเขาจะได้คำสาปเลือดไปแบบคู่กัน'

.....คำสาป

...คำสาป

คำสาป

คำสาป!! รอยน่าสงสัยมาพร้อมกับเสียงลึกลับกรอกกลับดังวนในโสตประสาท ฉันไม่อยากรโยงมันเข้าด้วยกันเลยจริงๆ นะ แม้ TOT

ในขณะที่ภาวะจิตใจของฉั้ยังคงสับสนวุ่นวายเพราะจำเรื่องราวได้ทุกฉากทุกตอน ผิดกับผู้ชายอีกคนที่นอนนิ่งสบายไม่รับรู้อะไร ฉั้ยังอุตสาห์จำได้อีกว่าหมอนี้มีความสำคัญต่อคำสาปนี้ยังงั้นแทบจะกรีร้องตืออก

ชกหัวตัวเองทันทีกับอะไรก็ได้แล้วแต่ที่กำลังเล่นตลกกับฉันอยู่ TOT

ฉันรีบหันไปเพื่อแกะมือออกจากตัวการแห่งความชวยอย่างโมโห แต่พบว่า...สายตาดันไปปะทะกับแผ่นอกกว้างบึกบึนของเขาทำให้ฉันลอบกลืนน้ำลายฝืดเคืองลงลำคอซ้าๆ หุ่นที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อสวยงามราวประติมากรรมแกะสลักขึ้นเอกซอนอยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวเปรอะทราย... สภาพของเม็ดกระดูกหลุดลุ่ยแหวกسابเสื้อจนเห็นเนื้อหนังมังสาของคนใส่ชัดเจน...

ร่างกายเขากระเพื่อมไหวบ่งบอกว่ายังหายใจอยู่ แต่เพราะฉันมองเลยไปถึงช่วงเอวคอดซึ่งเน้นซิกซ์แพ็คส์ดูเช็ทที่สะดุดสายตาเลยพานให้ฉันหายใจไม่ออกขึ้นมา...ลมหายใจของฉันเริ่มต้นเต้นขาดช่วงจนต้องรีบกวาดสายตาดูกลับขึ้นไปมองใบหน้าของเขาแทนเพื่อสงบจิตสงบใจ

สายตาของฉันไล่เลือนจนมาหยุดอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาคมคายราวเทพบุตร...แรงดึงดูดทำให้ฉันเผลอมองเขาเนิ่นนานเพื่อพิโนจ...ผิวของเขาขาวตัดกับสีผมดำสนิทยาวเคลือบมันคอ...เครื่องหน้าคมเข้มเด่นชัดแฝงเสน่ห์ของบุรุษเพศเต็มเปี่ยม...ยิ่งถ้าเขาลืมตาขึ้นมากก็จะเห็นนัยน์ตาสีเขียวมรกตดุจสีของก้นมหาสมุทร...แต่ถึงเขาจะหล่อมากแค่ไหนมันก็เปล่าประโยชน์ตราบใดที่ฉันยังไม่ลืมความทรงจำก่อนหน้าที่ฉันจะตกเรือนั้นมาได้ ก็อย่าหวังว่าฉันจะลืมความหลัง!

สิ่งที่ลืมไม่ลงก็คือผู้ชายคนนี่คือต้นเหตุที่ทำให้ฉันต้องลงเอยในสภาพนี้ ยิ่งนึกยิ่งแค้น!

พลັก!

ในที่สุดฉันก็สะบัดมือออกจากกรงเล็บกำสำเร็จ พอมองรอบๆ ก็ได้แต่ส่องตื้อกับบรรยากาศเคืองคว้างหาคำตอบไม่ได้สักอย่าง

ซ้า...

เสียงลมพาดคลื่นซัดมาถึงบริเวณที่ฉันยังนั่งมีนอยู่ ความเย็นของน้ำทะเลผสมกับลมโกรกแรงทำให้ฉันหนาวสั่นขึ้นมา มือลูบต้นแขนก่อนจะลำขึ้นได้ว่าทั้งตัวฉันมีแค่เสื้อผ้าที่ไม่เหมาะแก่การมาเล่นน้ำทะเลเอาเสียเลย ด้วยความที่ไม่อยากอยู่ในสภาพสุดสังเวชฉันเลยปรายสายตามอง

18

อีกหนึ่งชีวิตที่ยังไม่ฟื้นด้วยสีหน้ามารร้าย

"นาย เอ้~ =O="

ปึกๆ

"นี่~ ไอ้คิงคอง ไอ้บ้าพลัง ไม่ตื่นแน่ละ =O="

ปึกๆ

"ดี ตายไปแล้วยิ่งดี ชี~"

พลัก~!

ฉันเอาปลายเท้าเขี่ยร่างสูงลำต้นนั้นอย่างระแວดระวัง แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าเขาจะตื่นจริงๆ ที่สุดท้ายฉันเลยใช้ฝ่าเท้าเปล่าเปลือยถือโอกาสถีบเสียเลย มุมปากฉันยกยิ้มก่อนจะรีบลงมือปลดทรัพย์ของเขาทันที

"โทษฐานที่นายมันทุเรศ งั้นก็อยู่แบบทุเรศๆ ไปเถอะ"

ฮึบบบ~

ฉันรีบแกะกระดุมเสื้อที่เหลือของเขา ก่อนจะพลิกร่างหันก้อย่างกับยักษ์ให้คว่ำจนจุกแช่น้ำแล้วถอดเสื้อเขาออกมา กว่าจะได้นี้แทบตาย ไอ้คิงคองบ้าหนักยิ่งกว่าหนู!

พอแย่งเสื้อเชิ้ตสีขาวของเขามาได้ก็ใส่เป็นเสื้อคลุมกันลมให้ตัวเองทันที แต่แล้วสายตาของฉันกลับมองเห็นและนึกขึ้นมาได้ว่าทำตัวเองไม่มีรองเท้า

"รองเท้าฉันหายไปไหน"

ซ่า...

คลื่นยังคงกระทบฝั่งพร้อมกับสายตาของฉันที่หันเรดาร์ไปยังรองเท้าหนังที่ไม่ใช่ของตัวเองอย่างกระหึ่มยืมย่อง และแล้วก็...

"เรียบบร้อย!"

ฉันยิ้มภูมิใจกับความฉลาดของตัวเองที่ฉกฉวยผลประโยชน์มาได้ อย่างครบถ้วน ก่อนจะเห็นว่าอีกฝ่ายเริ่มขยับตัว ฉันถูกเขาคำมือไว้เหมือนเป็นสัญชาตญาณอัตโนมัติ

หมับ!

"แค่กๆ"

เสียงล้าล้ากน้ำพร้อมกับที่เขาผูกคูกขึ้นมานั่งโดยอีกมือยังตึงฉันไว้ไม่ให้ละบัดออก ฉันหวีดร้องเสียงสูงจนใบหน้าหล่อคมคายของเขาหันมามอง กระทั่งนัยน์ตาสีเขียวเบิกโพลงเหมือนจิ้งจอกได้แม่ =_=\^

"เธอยังไม่ตายอีกหรอ!"

พินขึ้นมากก็ปากวอนหาเรื่องกันเลยนะ ไอ้บ้า!

"ฉันก็ตายยากพอๆ กับนายนั่นแหละ!"

พลัด!

ฉันสะบัดมือเขาออกพร้อมตั้งท่าแยกเขี้ยวฮึดฮัดใส่เสมือนเราสองคนเป็นนุกกับพังพอนยังงัยยังงั้น

"แล้วที่นั่นมีที่ไหนกัน"

เขาถามเหมือนอยากได้คำตอบ ส่วนฉันเองก็มองไปรอบๆ อย่างไม่รู้คำตอบเช่นกัน

ก็ตกเรือมาพร้อมกันแล้วฉันจะไปรู้ได้ยังไง!

"ไม่รู้"

"ทำไมไม่รู้"

"ก็ที่นี่มันไม่มีป้ายแปะบอกไว้ แล้วจะให้รู้ได้ไง"

ฉันบอกเสียงขุ่นจนเขาต้องตั้งสติถามคำถามใหม่ที่ชวนให้ฉันมองด้วยแววตาแปลกใจ

"อย่าบอกนะว่าหลังจากตกเรือมา เราสองคนก็ลอยมาเกยตื้นอยู่แถวนี้โดยไม่รู้ทิศทางนะ"

"ทั้งหมดมันเป็นความผิดของนายทั้งนั้น รู้ไว้เลย"

"เพราะเธอนั่นแหละ ยัยตัวแสบ"

เขาทำฉันใส่ทั้งที่ฉันต่างหากถูกกระทำก่อน เรื่องบนเรือนั้นถ้าไม่เพราะปากของเขาพาลหาเรื่องฉันก่อน มีเหרותที่เรื่องมันจะเลยเถิดมาจากจนถึงขนาดนี้ ฉันไม่ทุบกะโหลกเขาแยกก็ดีเท่าไรหรอก ยังจะมารื้อฟื้นให้ได้ไมให้อีก ฮึ่ม!

ฉันทบทวนทุกอย่างก่อนจะย้อนนึกถึงเสียงประหลาดนั้น ความคิดหนึ่งแล่นขึ้นมา ฉันเริ่มทำการทดสอบทันทีเพื่อความชั่วร้าย

20

"โอ๊ย!"

เสียงนั้นไม่ใช่เสียงของฉัน แต่พอมันดังขึ้นฉันถึงกับตะลึงตึงๆ เมื่อก็ฉันแอบหยิกแขนตัวเองแต่ไต่บ้ำนี่ดันร้อง นั่นก็แสดงว่า...

"ทำไมฉันรู้สึกเหมือนเจ็บที่แขนขึ้นมาดื้อๆ เนี่ย"

มันเหลือเชื่อเกินไป ฉันขอเช็กอีกรอบแล้วกัน

"โอ๊ย"

โอ๊ะ อีกรอบเถอะ!

"โอ๊ย"

โอ้ จอร์จ มันยออดมาก ฉันขอสอง!

"โอ๊ย โอ๊ย!"

การทดสอบบรรลุลุผล ฉันไม่เจ็บเลยสักนิด ผิดกับอีกฝ่ายที่รับความรู้สึกเข้าไปเต็มๆ สุดยออด~ *O*

"นั่งทับรังมดหรือไงวะ เจ็บๆ คันๆ ไปหมด"

หมอนี่ปั่นพลาจกั่มมองฝันทราญด้วยสีหน้าสงสัย กระทั่งใบหน้าของเขาคล้ายจะครุ่นคิดไปจนถึงสีหน้าของคนทีเรียกว่าวิตก ฉันสะดุ้งทันทีเมื่ออีกฝ่ายปราดเข้ามาจับแขนฉันทีแอบหยิกตัวเองด้านหลังด้วยสีหน้าตกใจหมับ!

"จะทำอะไร ปล่อยฉันนะ"

"นี่เธอแอบหยิกตัวเองใช่ไหม"

"..."

"ใช่มี๊"

สีหน้าซ็อกโลกของเขามันทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่าเขาตกใจจริงๆ เหมือน...

"นี่นายก็รู้เรื่อนั้นเหวอ"

ฉันแสร้งถามหยั่งเชิงเพราะเท่าที่จำได้ ช่วงขณะนั้นฉันรู้สึกแค่ว่าตัวเองไต่ยีนเสียงนั้นเพียงคนเดียว แต่ถ้าหากว่าเขารู้นั้นก็อาจแปลได้ว่าเขาเองก็ไต่ยีนมันเช่นกัน ถ้าไม่อย่างนั้นสีหน้าคงไม่ตื่นตระหนกราวกับเชื่อไม่ลงแบบที่เห็นอยู่นี้

"ฉันไม่มีทางเชื่อมั่นเด็ดขาด"

"นายเคยสักรอยนี้เหมือนฉันงั้นหรือไง"

ฉันย้อนถามพลางบ้วนหน้าไปยังข้อมือของเราทั้งคู่ที่จับกันไว้ ภาพที่เห็นมันเหมือนถูกจับใส่กุญแจมือไว้จริงๆ เพียงแต่ตอนนี้ฉันค่อนข้างแน่ใจว่ามันอาจจะเป็นสัญลักษณ์ของกุญแจมือที่เหลือเชื่อ...

...พันธนาการของคำสาป

"นี่มัน"

"ตอนแรกฉันก็แปลกใจไม่ต่างจากนาย แต่ถ้าผลออกมาเป็นแบบนี้มันก็ช่วยไม่ได้ รู้ไว้เลยว่านายต้องตกเป็นเบี้ยล่างไปจนกว่าจะพ้นคำสาป"

"เหลวไหล! คำสาปมีจริงที่ไหนกัน"

"แน่ใจนะ"

ฉันถามตรงๆ พลังคลีอีมีเจ็ดฉายาก่อนจะเงื้อมือขึ้นสูง อีกฝ่ายยังคงจับจ้องการกระทำของฉันกระทั่ง

เพียะ!

"โอ๊ย นี่เธอ!"

เขาตวัดสายตาเจ็บแสบมาจากฉันที่เพิ่งลงมือตบหน้าตัวเองไปหมาดๆ เอาละ ในเมื่อเราสองต่างห็นี่คำสาปนี้ไม่พ้น ฉันถึงกับขมขู่เขารวกับได้ที่

"คราวนี้นายก็ทำอะไรฉันไม่ได้แล้ว เพราะทำไปตัวเองก็รับไปเต็มๆ จริงมั๊ย"

"กล้าขู่ฉันอะ!"

เขาตีหน้าถมึงทิ้งใส่ ผิดกับฉันที่เป็นต่อขึ้นมาในพริบตาเดียว ในเมื่อต้องรับคำสาปนี้มาอย่างช่วยไม่ได้ ฉันก็คงต้องหาทางใช้ประโยชน์จากมันให้ถึงที่สุด และเมื่อต้องมาล้มหัวจมท้ายกับต้นเหตุแห่งความขวยครั้งนี้แล้ว คงบอกได้แค่ว่า...

เราสองคนเป็นปรปักษ์ ห่างไกลกับคำว่ามิตรหลายล้านปีแสง ห้ามลืม!

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

